

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 8. júla 2021 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 96/71/EHS – Článok 1 ods. 1, ako aj články 3 a 5 – Vysielanie pracovníkov v rámci poskytovania služieb – Vodiči v medzinárodnej cestnej doprave – Dodržiavanie minimálnych mzdových taríf štátu vyslania – Denné príplatky – Nariadenie (ES) č. 561/2006 – Článok 10 – Odmena poskytovaná zamestnancom v závislosti od spotrebovaného paliva“

Vo veci C-428/19,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Správny a pracovný súd Gyulai, Maďarsko) z 20. mája 2019 a doručený Súdnemu dvoru 4. júna 2019, ktorý súvisí s konaním:

OL,

PM,

RO

proti

Rapidsped Fuvarozási és Szállítmányozási Zrt.,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory J.-C. Bonichot, sudcovia L. Bay Larsen (spravodajca), C. Toader, M. Safjan a N. Jääskinen,

generálny advokát: M. Bobek,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- OL, PM a RO, v zastúpení: G. Lupkovics, ügyvéd,
- Rapidsped Fuvarozási és Szállítmányozási Zrt., v zastúpení: D. Kaszás, ügyvéd,

* Jazyk konania: maďarčina.

- maďarská vláda, v zastúpení: M. Z. Fehér, G. Koós a M. M. Tátrai, splnomocnení zástupcovia,
- francúzska vláda, v zastúpení: A.-L. Desjonquères a C. Mosser, splnomocnené zástupkyne,
- holandská vláda, v zastúpení: M. Bulterman a P. Huurnink, splnomocnené zástupkyne,
- poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,
- Európska komisia, v zastúpení: pôvodne W. Mölls, B.-R. Killmann a L. Havas, neskôr B.-R. Killmann a L. Havas, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 6. mája 2021,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 1 ods. 1, ako aj článkov 3 a 5 smernice 96/71/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 16. decembra 1996 o vysielaní pracovníkov v rámci poskytovania služieb (Ú. v. ES L 18, 1997, s. 1; Mim. vyd. 05/002, s. 431) a článku 10 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 z 15. marca 2006 o harmonizácii niektorých právnych predpisov v sociálnej oblasti, ktoré sa týkajú cestnej dopravy, ktorým sa menia a dopĺňajú nariadenia Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a zrušuje nariadenie Rady (EHS) č. 3820/85 (Ú. v. ES L 102, 2006, s. 1).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi OL, PM a RO na jednej strane a spoločnosťou Rapidsped Fuvarozási és Szállítmányozási Zrt. (ďalej len „Rapidsped“) na druhej strane vo veci žaloby prvých uvedených ako vodičov v medzinárodnej cestnej doprave, ktorí sa domáhali, aby im Rapidsped, ich zamestnávateľ, vyplatila mzdu, ktorá zohľadňuje francúzsku minimálnu mzdu za pracovný čas odpracovaný vo Francúzsku.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 96/71

- 3 Článok 1 smernice 96/71, nazvaný „Rozsah pôsobnosti“, stanovuje:

„1. Táto smernica sa uplatňuje na podniky zriadené v členskom štáte, ktoré v rámci poskytovania nadnárodných služieb vysielajú pracovníkov, v súlade s odsekom 3, na územie členského štátu.

2. Táto smernica sa nevzťahuje na podniky obchodného morského lo[d]stva, pokiaľ ide o ich pracovníkov vysielaných na more.

3. Táto smernica platí vtedy, ak podniky uvedené v odseku 1 prijímajú niektoré z nasledujúcich nadnárodných opatrení:

a) vysielanie pracovníkov na územie členského štátu v réžii a pod vedením podniku na základe zmluvy uzavretej medzi vysielajúcim podnikom a stranou pôsobiacou na území daného členského štátu, pre ktorú sú služby určené, za predpokladu, že medzi vysielajúcim podnikom a jeho pracovníkom existuje počas doby vyslania pracovnoprávny vzťah

...“

4 Článok 2 tejto smernice, nazvaný „Definície“, znie takto:

„1. Na účely tejto smernice ‚vyslaný pracovník‘ znamená pracovníka, ktorý počas vymedzeného obdobia vykonáva prácu na území iného členského štátu, než štát, v ktorom bežne pracuje.

2. Na účely tejto smernice platí definícia pracovníka, používaná v zmysle práva toho členského štátu, na ktorého územie je pracovník vyslaný.“

5 Článok 3 uvedenej smernice, nazvaný „Vzťahy a podmienky zamestnania“, stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby podniky podľa článku 1 ods. 1, bez ohľadu na rozhodné právo pre pracovnoprávne vzťahy, zaručili pracovníkom, vyslaným na územie členských štátov, nasledujúce pracovné podmienky, platné v členskom štáte vykonávania práce a zakotvené:

– v zákonoch, iných právnych predpisoch alebo správnych opatreniach

– a/alebo

– v kolektívnych zmluvách alebo v arbitrážnych nálezoch vyhlásených za všeobecne uplatniteľné v zmysle odseku 8, pokiaľ sa týkajú činností uvádzaných v prílohe:

...

c) minimálne mzdové tarify vrátane sadzby za nadčasy; toto sa nevzťahuje na zamestnanecké systémy doplnkového dôchodkového poistenia;

...

Na účely tejto smernice je termín ‚minimálne mzdové tarify‘ v odseku 1 písm. c) definovaný podľa vnútroštátnych právnych predpisov a/alebo praxe členského štátu, na území ktorého je pracovník vyslaný.

...

7. Odseky 1 až 6 nebudú brániť uplatneniu pracovných podmienok výhodnejších pre pracovníka.

Prídavky, ktoré sa špecificky vzťahujú na vysielanie, sa považujú za súčasť minimálnej mzdy, pokiaľ sa nevyplácajú ako náhrada skutočne vynaložených nákladov spojených s vyslaním, ako sú cestovné náklady, stravné a ubytovacie náklady.

...“

- 6 Článok 5 tej istej smernice, nazvaný „Opatrenia“, stanovuje:

„Ak sa členským štátom nepodarí zabezpečiť dodržiavanie tejto smernice, prijmú k tomu vhodné opatrenia.

Najmä zabezpečia, aby pracovníci a/alebo ich zástupcovia mali k dispozícii primerané postupy na presadenie povinností v zmysle tejto smernice.“

- 7 Článok 6 smernice 96/71, nazvaný „Súdna právomoc“, stanovuje:

„V členských štátoch, na území ktorých je alebo bol vyslaný pracovník, je možné začať súdne konania na dodržiavanie práv na pracovné podmienky, zaručené v článku 3, bez dotknutia práva začať súdne konania v inom členskom štáte v zmysle existujúcich medzinárodných dohovorov o súdnej právomoci, pokiaľ možno toto právo použiť.“

Smernica 2003/59/ES

- 8 Smernica 2003/59/ES Európskeho parlamentu a Rady z 15. júla 2003 o základnej kvalifikácii a pravidelnom výcviku vodičov určitých cestných vozidiel nákladnej alebo osobnej dopravy, ktorou sa mení a dopĺňa nariadenie Rady (EHS) č. 3820/85, ako aj smernica Rady 91/439/EHS a zrušuje smernica Rady 76/914/EHS (Ú. v. ES L 226, 2003, s. 4; Mim. vyd. 07/007, s. 441), vo svojom odôvodnení 10 uvádza, že vývoj defenzívneho štýlu jazdy, ktorý ide ruka v ruku s racionálnou spotrebou paliva, bude mať pozitívny dopad na spoločnosť, ako aj na samotný sektor cestnej dopravy.

- 9 Článok 1 tejto smernice, nazvaný „Ciel“ [Pôsobnosť – *neoficiálny preklad*], znie takto:

„Táto smernica sa uplatňuje na vedenie vozidiel vykonávaných:

- a) štátnymi príslušníkmi členského štátu a
- b) štátnymi príslušníkmi tretích štátov, ktorí sú zamestnaní v podniku členského štátu alebo tento podnik využíva ich služby,

ďalej ako ‚vodiči‘ cestnej dopravy v rámci Únie na cestách otvorených pre verejnosť, ktorí používajú:

- vozidlá, na vedenie ktorých sa požaduje vodičské oprávnenie skupiny C1, C1 + E, C alebo C + E v zmysle smernice 91/439/ES [Rady z 29. júla 1991 o vodičských preukazoch (Ú. v. ES L 237, 1991, s. 1; Mim. vyd. 07/001, s. 341)] alebo vodičský preukaz uznávaný ako rovnocenný,

...“

- 10 Príloha I uvedenej smernice je nazvaná „Minimálna kvalifikácia a požiadavky na výcvik“. Podľa oddielu 1 bodu 1.3 tejto prílohy musia vedomosti zohľadňované členskými štátmi pri stanovovaní základnej kvalifikácie vodiča a pravidelnom výcviku obsahovať najmä vedomosti o optimalizácii spotreby paliva súvisiacej s oprávneniami C, C + E, C1, C1 + E.

Smernica 2006/126/ES

- 11 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2006/126/ES z 20. decembra 2006 o vodičských preukazoch (Ú. v. EÚ L 403, 2006, s. 18) zrušila a nahradila od 19. januára 2013 smernicu 91/439. Z článku 4 smernice 2006/126 v spojení s korelačnou tabuľkou uvedenou v prílohe III smernice 2003/59 vyplýva, že oprávnenia C, C + E, C1, C1 + E uvedené v poslednej uvedenej smernici sa týkajú vozidiel, ktoré sa bežne používajú na prepravu tovaru po ceste a ktorých maximálna prípustná hmotnosť vozidla je vyššia ako 3,5 tony.
- 12 Podľa článku 17 tretieho odseku smernice 2006/126 sa odkazy na zrušenú smernicu 91/439 považujú za odkazy na smernicu 2006/126.

Nariadenie č. 561/2006

- 13 Podľa článku 2 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 561/2006 sa toto nariadenie vzťahuje na cestnú dopravu najmä tovaru, kde maximálna prípustná hmotnosť vozidla vrátane každého prívesu alebo návesu je vyššia ako 3,5 tony.
- 14 Článok 10 ods. 1 tohto nariadenia uvádza:

„Dopravný podnik neposkytne vodičom, ktorých zamestnáva, alebo vodičom, ktorých má k dispozícii, žiadnu platbu, a to ani vo forme prémie alebo príplatku ku mzde, ktorá by súvisela s prejdenou vzdialenosťou a/alebo množstvom dopraveného tovaru, ak má platba taký charakter, ktorý by ohrozil bezpečnosť na cestách a/alebo podnietil porušenie tohto nariadenia.“

Nariadenie (ES) č. 44/2001

- 15 Článok 68 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42) v odseku 1 stanovoval, že toto nariadenie nahrádza medzi členskými štátmi Dohovor z 27. septembra 1968 o právomoci a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 299, 1972, s. 32), zmenený neskoršími dohovormi o pristúpení nových členských štátov k tomuto dohovoru (ďalej len „Bruselský dohovor“), s výnimkou určitých území členských štátov, a v odseku 2 stanovoval, že v rozsahu, v akom toto nariadenie nahradilo ustanovenia Bruselského dohovoru medzi členskými štátmi, akýkoľvek odkaz na dohovor treba chápať ako odkaz na toto nariadenie.

Nariadenie (EÚ) č. 1215/2012

- 16 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1) vo svojom odôvodnení 8 uvádza:

„Rada prijala 22. decembra 2000 nariadenie [č. 44/2001], ktoré v prípade území členských štátov, na ktoré sa vzťahuje ZFEÚ, nahrádza [Bruselský dohovor], a to medzi členskými štátmi s výnimkou Dánska. Na základe rozhodnutia Rady 2006/325/ES [z 27. apríla 2006 o uzavretí Dohody medzi Európskym spoločenstvom a Dánskym kráľovstvom o právomoci a o uznávaní

a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 120, 2006, s. 22)] uzavrelo Spoločenstvo s Dánskom dohodu, ktorá zabezpečuje uplatňovanie ustanovení nariadenia [č. 44/2001] v Dánsku. ...“

- 17 Podľa článku 21 ods. 1 písm. a) tohto nariadenia možno zamestnávateľa s bydliskom v členskom štáte žalovať na súdoch členského štátu, v ktorom má bydlisko.
- 18 Podľa článku 62 ods. 1 uvedeného nariadenia na určenie, či má účastník bydlisko v členskom štáte, na ktorého súdy bola vo veci podaná žaloba, súd použije právny poriadok svojho štátu.
- 19 Podľa článku 80 nariadenia č. 1215/2012 toto nariadenie zrušuje nariadenie č. 44/2001. Odkazmi na zrušené nariadenie sa rozumejú odkazy na nariadenie č. 1215/2012.

Maďarské právo

- 20 § 3 ods. 2 Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (zákon č. I z roku 2012, ktorým sa schvaľuje Zákonník práce, ďalej len „Zákonník práce“) stanovuje, že pokiaľ nie je stanovené inak, tento zákon sa uplatňuje, ak zamestnanec obvykle vykonáva prácu v Maďarsku.

- 21 § 285 Zákonníka práce znie:

„1. Zamestnanci a zamestnávateľa môžu podať na súde žaloby založené na pracovnoprávnom vzťahu alebo na tomto zákone, zatiaľ čo odborové združenia a zamestnanecké rady môžu podať na súde žaloby založené na tomto zákone, kolektívnej zmluve alebo podnikovej dohode.

...

4. V súlade s § 295 môžu zamestnanci tiež podať na maďarských súdoch žaloby v súvislosti s časom odpracovaným v Maďarsku.“

- 22 § 295 ods. 1 tohto zákonníka uvádza:

„Ak zahraničný zamestnávateľ na základe dohody s treťou osobou zamestná zamestnanca na území Maďarska, pričom založí pracovnoprávny vzťah, na ktorý sa v súlade s § 3 ods. 2 tohto zákona neuplatní tento zákon, potom bez toho, aby bol dotknutý odsek 4, sa na tento pracovnoprávny vzťah musia uplatniť maďarské právne predpisy, ako aj ustanovenia kolektívnej zmluvy uplatniteľnej na pracovnoprávny vzťah, pokiaľ ide o:

- a) maximálnu dĺžku pracovného času alebo minimálnu dobu odpočinku;
- b) minimálnu ročnú dĺžku platenej dovolenky;
- c) výšku minimálnej mzdy;
- d) podmienky stanovené v § 214 až § 222 v súvislosti s podnikmi dočasného zamestnávania;
- e) podmienky v oblasti bezpečnosti na pracovisku;

- f) podmienky práce a zamestnávania tehotných žien a žien s deťmi nízkeho veku, ako aj mladistvých zamestnancov;
  - g) povinnosti v oblasti rovnosti zaobchádzania.“
- 23 V súlade s § 299 uvedeného zákonníka je jeho cieľom najmä prebrať smernicu 96/71 do vnútroštátneho práva.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 24 OL, PM a RO (ďalej len „vodiči dotknutí vo veci samej“) uzavreli 12. júna 2015, 7. júla 2016 a 26. augusta 2016 so spoločnosťou Rapidsped, ktorá má sídlo v Maďarsku, pracovné zmluvy na výkon činnosti vodiča nákladného vozidla.
- 25 Tieto zmluvy, ktoré sú vypracované v rovnakom znení, stanovujú, že hoci je úlohou pracovníka okrem medzinárodnej prepravy tovaru aj vnútroštátna preprava tovaru, musí svoju prácu zvyčajne vykonávať na miestach, ktoré sa často a prevažne nachádzajú v zahraničí, pričom však práca vykonávaná v zahraničí nemá trvalú povahu.
- 26 Podľa maďarského práva má pracovník nárok na denné príplatky za prácu vykonávanú v zahraničí. Zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, a najmä z informatívneho dokumentu pre pracovníkov vydaného spoločnosťou Rapidsped vyplýva, že výška týchto príplatkov bola o to vyššia, o čo bola dlhšia doba vyslania pracovníka v zahraničí, ktorá podľa zmluvy na základe voľby pracovníka mohla v zásade trvať od troch do piatich týždňov. Ten istý dokument spresňoval, že uvedené príplatky sú určené na pokrytie výdavkov vzniknutých v zahraničí.
- 27 Okrem toho pracovné zmluvy vodičov dotknutých vo veci samej pre nich v prípade, že dosiahnu úspory paliva, stanovovali podľa uváženia zamestnávateľa prémie vypočítané zo vzorca, ktorý tvorí pomer spotreby paliva k prejdenej vzdialenosti.
- 28 Vodiči dotknutí vo veci samej vykonávali svoju prácu tak, že sa minibusom prepravili do Francúzska. Rapidsped počas celej doby vyslania pridelovala úlohy prepravy, ktoré sa majú vykonať, t. j. k akému dátumu, ktorým vozidlom a ktorou trasou sa majú tovary prepraviť. Na základe predpisov v oblasti kabotáže prekračovali uvedení šoféri viackrát hranice.
- 29 Rapidsped odovzdala na začiatku každého obdobia vyslania vodičom dotknutým vo veci samej vyhlásenie osvedčené maďarským notárom a potvrdenie o vyslaní francúzskeho ministerstva práce, v ktorých bolo uvedené, že mzda pracovníkov je 10,40 eura na hodinu, teda vyššia ako minimálna francúzska hodinová mzda uplatniteľná v odvetví cestnej dopravy, ktorá je na úrovni 9,76 eura na hodinu.
- 30 Vodiči dotknutí vo veci samej podali proti spoločnosti Rapidsped žalobu na vnútroštátny súd, Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Správny a pracovný súd Gyulai, Maďarsko) z dôvodu, že ich mzda za pracovný čas odpracovaný vo Francúzsku nedosahuje francúzsku minimálnu mzdu.
- 31 Na základe pracovných zmlúv vodiči dotknutí vo veci samej skutočne poberali v roku 2018 hrubú mesačnú mzdu vo výške 545 eur, teda 3,24 eura na hodinu. Pokiaľ ide o rozdiel vo výške 6,52 eura na hodinu medzi minimálnou francúzskou mzdou a hodinovou mzdou, ktorú uvedení vodiči

poberali, Rapiersped pred vnútroštátnym súdom tvrdí, že je vyrovnaný predovšetkým dennými príplatkami a prémieou za úsporu paliva, ktoré im boli vyplácané, keďže tvoria súčasť ich mzdy, čo títo vodiči spochybňujú.

- 32 Podľa vnútroštátneho súdu za predpokladu, že sa smernica 96/71 uplatňuje na medzinárodnú prepravu tovaru, situácia, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, patrí do pôsobnosti tejto smernice, keďže zamestnávateľ zaregistrovaný v Maďarsku, Rapiersped, vysielala maďarských pracovníkov, vodičov dotknutých vo veci samej, ktorí sú zamestnaní na základe maďarského pracovného práva, do iných členských štátoch Európskej únie vo svojej réžii a pod svojím vedením, aby poskytovali služby prepravy tovaru zákazníkom v mieste vyslania. Pracovníci boli počas celého obdobia v pracovnom pomere so spoločnosťou Rapiersped, ktorá je zodpovedná za vyslanie.
- 33 Za týchto okolností Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Správny a pracovný súd Gyulai) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Má sa článok 1 ods. 1 smernice [96/71] v spojení s článkami 3 a 5 tejto smernice a s § 285 a § 299 maďarského Zákonníka práce vykladať v tom zmysle, že maďarskí pracovníci sa môžu dovoliavať porušenia uvedenej smernice a ustanovení francúzskeho práva v oblasti minimálnej mzdy voči svojim maďarským zamestnávateľom v konaní začatom na maďarských súdoch?
  2. Majú sa denné príplatky určené na pokrytie výdavkov vzniknutých počas vyslania pracovníka do zahraničia považovať za súčasť mzdy?
  3. Bráni článok 10 [nariadenia č. 561/2006] praxi spočívajúcej v tom, že v prípade určitej úspory v pomere k prejdenej vzdialenosti a k spotrebe paliva zamestnávateľ na základe určitého vzorca vyplatí vodičovi prepravného vozidla prémie, ktorá nie je súčasťou mzdy stanovenej v jeho pracovnej zmluve a z ktorej sa tiež neplatia dane ani príspevky na sociálne poistenie? [Prémia] za úsporu paliva však podnecuje vodičov prepravných vozidiel, aby jazdili spôsobom, ktorý môže ohroziť bezpečnosť cestnej premávky (napríklad tým, že pri klesaniach jazdia čo najdlhšie na voľnobež).
  4. Má sa smernica [96/71] uplatniť na medzinárodnú prepravu tovaru, najmä s prihliadnutím na to, že Európska komisia začala proti Francúzskej republike a Spolkovej republike Nemecko konanie o nesplnení povinnosti z dôvodu, že tieto štáty uplatňujú na odvetvie cestnej dopravy právne predpisy týkajúce sa minimálnej mzdy?
  5. V prípade, ak určitá smernica nebola prebratá do vnútroštátneho práva, môže sama osebe ukladať povinnosti jednotlivcovi, a preto môže sama osebe predstavovať základ nároku uplatneného voči jednotlivcovi v konaní začatom na vnútroštátnom súde?“

O prejudiciálnych otázkach

O štvrtej otázke

- 34 Svojou štvrtou otázkou, ktorú treba preskúmať ako prvú, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má smernica 96/71 vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje na prípady nadnárodného poskytovania služieb v odvetví cestnej dopravy.

- 35 Treba pripomenúť, že v bode 41 rozsudku z 1. decembra 2020, Federatie Nederlandse Vakbeweging (C-815/18, EU:C:2020:976), Súdny dvor rozhodol, že to tak je.
- 36 Za týchto podmienok treba na štvrtú otázku odpovedať tak, že smernica 96/71 sa má vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje na prípady nadnárodného poskytovania služieb v odvetví cestnej dopravy.

O prvej prejudiciálnej otázke

- 37 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 1 ods. 1 smernice 96/71 v spojení s článkami 3 a 5 tejto smernice vykladať v tom zmysle, že v prípade, že zamestnávateľ usadený v jednom členskom štáte poruší ustanovenia iného členského štátu v oblasti minimálnej mzdy, môžu pracovníci vyslaní z prvého členského štátu napadnúť toto porušenie voči tomuto zamestnávateľovi na súde tohto prvého členského štátu.
- 38 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že na účely zabezpečenia dodržiavania základných kogentných pravidiel minimálnej ochrany článok 3 ods. 1 smernice 96/71 stanovuje, že členské štáty zabezpečia, aby podniky usadené v jednom členskom štáte bez ohľadu na rozhodné právo pre pracovnoprávne vzťahy v rámci poskytovania nadnárodných služieb zaručili pracovníkom vyslaným na územie iného členského štátu pracovné podmienky a podmienky zamestnania uplatniteľné na tomto území, ktoré sa týkajú oblastí uvedených v tomto ustanovení a najmä minimálnych mzdových taríf (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. februára 2015, Sähköalojen ammattiliitto, C-396/13, EU:C:2015:86, bod 29 a citovanú judikatúru).
- 39 Pokiaľ ide o článok 5 smernice 96/71, druhý odsek tohto ustanovenia ukladá členským štátom najmä povinnosť zabezpečiť, aby vyslaní pracovníci mali k dispozícii primerané postupy na presadenie povinností v zmysle tejto smernice. Uvedení pracovníci tak musia mať možnosť domáhať sa na súde dodržiavania pracovných podmienok a podmienok zamestnania uvedených v článku 3 ods. 1 uvedenej smernice, akými sú podmienky týkajúce sa minimálnych mzdových taríf.
- 40 Článok 6 smernice 96/71 stanovuje, že okrem možnosti vyslaných pracovníkov začať súdne konanie na dodržiavanie práv na pracovné podmienky a podmienky zamestnania zaručené článkom 3 tejto smernice v členskom štáte, ktorého súdy majú právomoc v zmysle existujúcich medzinárodných dohovorov o súdnej právomoci, môžu títo pracovníci tiež začať súdne konanie aj na príslušných súdoch členského štátu, na ktorého územie sú alebo boli vyslaní.
- 41 Z toho vyplýva, že článok 3 ods. 1, ako aj články 5 a 6 smernice 96/71 sa majú vykladať tak, že vyslanému pracovníkovi bez ohľadu na rozhodné právo pre pracovnoprávny vzťah zaručujú právo dovolávať sa a uplatňovať na jednom z príslušných súdov uvedených v predchádzajúcom bode ustanovení hostiteľského členského štátu týkajúcich sa pracovných podmienok a podmienok zamestnania v oblastiach uvedených v tomto prvom ustanovení a najmä v oblasti minimálnych mzdových taríf.
- 42 Napokon treba uviesť, že podľa článku 21 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1215/2012, na ktorý článok 6 smernice 96/71 nepriamo odkazuje odkazom na „existujúce medzinárodné dohovory o súdnej právomoci“, možno zamestnávateľa s bydliskom na území členského štátu žalovať na súdoch členského štátu, v ktorom má bydlisko.

- 43 Navyše článok 62 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 stanovuje, že na určenie, či má účastník bydlisko v členskom štáte, na ktorého súdy bola vo veci podaná žaloba, súd použije právny poriadok svojho štátu.
- 44 Vnútroštátnemu súdu tak v prejednávanej veci prináleží, aby na účely určenia, či má právomoc podľa nariadenia č. 1215/2012, overil, či sa má zamestnávateľ vodičov dotknutých vo veci samej považovať za zamestnávateľa s bydliskom v Maďarsku podľa práva tohto členského štátu.
- 45 S prihliadnutím na všetky predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 3 ods. 1 a článok 6 smernice 96/71 v spojení s jej článkom 5 sa majú vykladať v tom zmysle, že vyžadujú, aby v prípade, že zamestnávateľ usadený v jednom členskom štáte poruší ustanovenia iného členského štátu v oblasti minimálnej mzdy, mohli pracovníci vyslaní z prvého členského štátu napadnúť toto porušenie voči tomuto zamestnávateľovi na súde tohto prvého členského štátu, ak je príslušný.

O druhej otázke

- 46 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 3 ods. 7 druhý pododsek smernice 96/71 vykladať v tom zmysle, že denné príplatky určené na pokrytie výdavkov vzniknutých počas vyslania pracovníkov do zahraničia sa majú považovať za súčasť minimálnej mzdy.
- 47 V tejto súvislosti treba poznamenať, že článok 3 ods. 1 druhý pododsek smernice 96/71 výslovne odkazuje na vnútroštátne právne predpisy alebo prax členského štátu, na ktorého území je pracovník vyslaný, pokiaľ ide o vymedzenie minimálnej mzdovej tarify uvedenej v článku 3 ods. 1 prvom pododseku tejto smernice (rozsudok z 12. februára 2015, Sähköalojen ammattiliitto, C-396/13, EU:C:2015:86, bod 32 a citovaná judikatúra).
- 48 Na druhej strane článok 3 ods. 7 druhý pododsek uvedenej smernice spresňuje, pokiaľ ide o prídavky, ktoré sa špecificky vzťahujú na vysielanie, v akom rozsahu sa tieto zložky odmeňovania považujú za súčasť minimálnej mzdy v kontexte pracovných podmienok a podmienok zamestnania stanovených v článku 3 tej istej smernice (rozsudok z 12. februára 2015, Sähköalojen ammattiliitto, C-396/13, EU:C:2015:86, bod 33).
- 49 Pokiaľ ide o otázku, či denné príplatky, o ktoré ide vo veci samej, sú súčasťou minimálnej mzdy v zmysle článku 3 smernice 96/71, treba pripomenúť, že podľa článku 3 ods. 7 druhého pododseku smernice 96/71 treba príplatky kvalifikovať ako „prídavky, ktoré sa špecificky vzťahujú na vysielanie“, ktoré sa považujú za súčasť minimálnej mzdy, pokiaľ sa nevyplácajú ako náhrada skutočne vynaložených nákladov spojených s vyslaním.
- 50 Hoci sú v prejednávanej veci denné príplatky, o ktoré ide vo veci samej, opísané v informatívnom oznámení vypracovanom spoločnosťou Rapidsped pre svojich zamestnancov ako určené na pokrytie nákladov vyslaných pracovníkov v zahraničí, nič to nemení na skutočnosti, že výška týchto príplatkov sa líši podľa toho, či toto vyslanie trvá tri, štyri alebo päť týždňov, či dokonca viac. Zdá sa, že táto druhá zložka, najmä paušálna a progresívna povaha uvedenej náhrady, naznačuje, že cieľom tejto náhrady nie je ani pokrytie nákladov, ktoré vznikli pracovníkom v zahraničí, ale skôr, podobne ako v prípade náhrady, o ktorú išlo vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 12. februára 2015, Sähköalojen ammattiliitto (C-396/13, EU:C:2015:86, bod 48), kompenzácia ťažkostí spojených s ich vyslaním, spočívajúcich vo vzdialení sa týchto pracovníkov z ich obvyklého prostredia.

- 51 Okrem toho zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, nevyplýva, že by sa tento príplatok vyplácal ako náhrada skutočne vynaložených nákladov, ako sú cestovné náklady, stravné a ubytovacie náklady.
- 52 Treba však pripomenúť, že mzdové zvýhodnenia a príplatky, ktoré nie sú definované ako zložky minimálnej mzdy podľa vnútroštátnych právnych predpisov alebo praxe členského štátu, na ktorého území je pracovník vyslaný, a ktoré majú vplyv na pomer medzi plnením pracovníka na jednej strane a prijatým protiplnením na strane druhej, nemôžu byť na základe ustanovení smernice 96/71 považované za súčasť minimálnej mzdy. V skutočnosti je totiž úplne obvyklé, že v prípade, keď zamestnávateľ požaduje, aby pracovník vykonával nadčasy alebo hodiny práce za osobitných podmienok, prijme za to tento pracovník náhradu bez toho, aby boli takéto príplatky zahrnuté pri výpočte minimálnej mzdy (rozsudok zo 14. apríla 2005, Komisia/Nemecko, C-341/02 P, EU:C:2005:220, body 39 a 40).
- 53 V prejednávanej veci vzhľadom na to, že Súdny dvor nemá k dispozícii všetky relevantné informácie, prináleží vnútroštátnemu súdu, aby v tejto súvislosti vykonal potrebné overenia.
- 54 S prihliadnutím na všetky vyššie uvedené úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 3 ods. 7 druhý pododsek smernice 96/71 sa má vykladať v tom zmysle, že denný príplatok, ktorého výška sa líši v závislosti od dĺžky vyslania pracovníka, predstavuje prídavok, ktorý sa špecificky vzťahuje na vysielanie a ktorý sa považuje za súčasť minimálnej mzdy, pokiaľ sa nevypláca ako náhrada skutočne vynaložených nákladov spojených s vyslaním, ako sú cestovné náklady, stravné a ubytovacie náklady, alebo pokiaľ nezodpovedá príplatku, ktorý má vplyv na pomer medzi plnením pracovníka na jednej strane a prijatým protiplnením na strane druhej.

O tretej otázke

- 55 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 10 nariadenia č. 561/2006 vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby podnik cestnej dopravy priznal vodičom prémie vypočítané z dosiahnutej úspory za nižšiu spotrebu paliva v pomere k prejdenej vzdialenosti.
- 56 V súlade s článkom 10 ods. 1 nariadenia č. 561/2006 dopravný podnik neposkytne vodičom, ktorých zamestnáva, alebo vodičom, ktorých má k dispozícii, žiadnu platbu, a to ani vo forme prémie alebo príplatku ku mzde, ktorá by súvisela s prejdenou vzdialenosťou a/alebo množstvom dopraveného tovaru, ak má platba taký charakter, ktorý by ohrozil bezpečnosť na cestách a/alebo podnietil porušenie tohto nariadenia.
- 57 Uplatniteľnosť tohto ustanovenia tak predpokladá splnenie dvoch podmienok. Na jednej strane sa musí odmena vodičom, aj keď je priznaná vo forme prémie alebo príplatku ku mzde, vypočítať v závislosti od prejdenej vzdialenosti a/alebo množstva dopraveného tovaru. Na druhej strane musí byť takáto odmena spôsobilá ohroziť bezpečnosť na cestách a/alebo podnietiť k porušeniu nariadenia č. 561/2006.
- 58 Okrem toho možno poznamenať, že zo smernice 2003/59, a najmä z jej odôvodnenia 10, ako aj z jej prílohy I v spojení so smernicou 2006/126 vyplýva, že požiadavka, aby vodiči vozidiel bežne používaných na prepravu tovaru po ceste, ktorých hmotnosť je vyššia ako 3,5 tony a na ktoré sa vzťahuje nariadenie č. 561/2006, mali výcvik na optimalizáciu spotreby paliva, môže mať pozitívny dopad na spoločnosť, ako aj na samotný sektor cestnej dopravy.

- 59 Keďže právo Únie vyžaduje, aby vodiči uvedených vozidiel mali schopnosť jazdiť racionálnym a ekonomickým spôsobom, článok 10 ods. 1 nariadenia č. 561/2006 nemožno považovať za ustanovenie, ktoré dopravným podnikom v zásade zakazuje podporovať tento typ jazdenia prostredníctvom finančného stimulu vo forme prémie.
- 60 Takáto prémie by však nebola zlučiteľná s uvedeným ustanovením, ak by namiesto toho, aby bola spojená len s úsporou paliva, kompenzovala takúto úsporu v závislosti od prejdenej vzdialenosti a/alebo množstva tovaru, ktorý sa má prepraviť, spôsobom, ktorý by podnecoval vodiča k správaniu, ktoré by mohlo ohroziť bezpečnosť na cestách a/alebo ktorým by sa mohol dopustiť porušenie nariadenia č. 561/2006.
- 61 Vnútroštátnemu súdu preto prináleží, aby vzhľadom na tieto úvahy týkajúce sa pôsobnosti článku 10 ods. 1 nariadenia č. 561/2006 určil vlastnosti a účinky prémie dotknutej vo veci samej.
- 62 Pre úplnosť treba uviesť, že úspora paliva závisí od mnohých faktorov, takže samotná hypotéza, že prémie za úsporu paliva by mohla podnietiť niektorých vodičov pri klesaniach k jazde na voľnobeh, neumožňuje sama osebe dospieť k záveru, že takáto prémie porušuje zákaz stanovený v článku 10 ods. 1 nariadenia č. 561/2006.
- 63 S prihliadnutím na všetky predchádzajúce úvahy treba na tretiu otázku odpovedať tak, že článok 10 ods. 1 nariadenia č. 561/2006 sa má vykladať v tom zmysle, že v zásade nebráni tomu, aby podnik cestnej dopravy priznal vodičom prémie z dosiahnutej úspory za nižšiu spotrebu paliva v pomere k prejdenej vzdialenosti. Takáto prémie by však bola v rozpore so zákazom stanoveným v tomto ustanovení, ak by namiesto toho, aby bola spojená len s úsporou paliva, kompenzovala takúto úsporu v závislosti od prejdenej vzdialenosti a/alebo množstva tovaru, ktorý sa má prepraviť, spôsobom, ktorý by podnecoval vodiča k správaniu, ktoré by mohlo ohroziť bezpečnosť na cestách a/alebo ktorým by sa mohol dopustiť porušenie nariadenia č. 561/2006.

O piatej otázke

- 64 Svojou piatou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či smernica, ktorá nebola prebratá do vnútroštátneho práva, môže sama osebe ukladať jednotlivcovi povinnosť, ktorej sa voči nemu môže na súde dovolávať iný jednotliviec.
- 65 Hoci z ustálenej judikatúry v tomto smere vyplýva, že ak nie je možné poskytnúť žiadny konformný výklad vnútroštátneho práva, ani jasné, presné a bezpodmienečné ustanovenie, ktorého cieľom je zveriť jednotlivcom práva alebo uložiť im povinnosti, nemožno ako také uplatniť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. augusta 2018, Smith, C-122/17, EU:C:2018:631, body 41 a 43, ako aj citovanú judikatúru), treba konštatovať, ako uviedol generálny advokát v bode 74 svojich návrhov, že v prejednávanej veci vnútroštátny súd neposkytol spresnenia ani o dôvodoch, ktoré ho viedli k položeniu tejto otázky, ani o súvislosti medzi relevantnými ustanoveniami smernice 96/71, ktoré navyše tento súd neidentifikoval, a vnútroštátnou právnou úpravou uplatniteľnou vo vnútroštátnom konaní.
- 66 Podľa článku 94 písm. c) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora však musí návrh na začatie prejudiciálneho konania obsahovať najmä „vedenie dôvodov, pre ktoré sa vnútroštátny súd rozhodol položiť otázku o výklade alebo platnosti určitých ustanovení práva Únie, ako aj súvislosti, ktoré vnútroštátny súd vidí medzi týmito ustanoveniami a svojou právnou úpravou uplatniteľnou vo vnútroštátnom konaní“.

- 67 Okrem toho podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora je na to, aby mohol tento súd v rámci prejudiciálneho konania splniť svoje poslanie v súlade so Zmluvami, nevyhnutné, aby vnútroštátne súdy vysvetlili presné dôvody, pre ktoré sa domnievajú, že odpoveď na ich otázky je potrebná na vyriešenie sporu vo veci samej (uznesenie zo 14. apríla 2021, Casa di Cura Città di Parma, C-573/20, neuvverejnené, EU:C:2021:307, bod 30 a citovaná judikatúra).
- 68 Z uvedeného vyplýva, že piata otázka je neprípustná.

O trovách

- 69 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. **Smernica 96/71/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 16. decembra 1996 o vysielaní pracovníkov v rámci poskytovania služieb sa má vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje na prípady nadnárodného poskytovania služieb v odvetví cestnej dopravy.**
2. **Článok 3 ods. 1 a článok 6 smernice 96/71 v spojení s jej článkom 5 sa majú vykladať v tom zmysle, že vyžadujú, aby v prípade, že zamestnávateľ usadený v jednom členskom štáte poruší ustanovenia iného členského štátu v oblasti minimálnej mzdy, mohli pracovníci vyslaní z prvého členského štátu napadnúť toto porušenie voči tomuto zamestnávateľovi na súde tohto prvého členského štátu, ak je príslušný.**
3. **Článok 3 ods. 7 druhý pododsek smernice 96/71 sa má vykladať v tom zmysle, že denný príplatok, ktorého výška sa líši v závislosti od dĺžky vyslania pracovníka, predstavuje prídavok, ktorý sa špecificky vzťahuje na vysielanie a ktorý sa považuje za súčasť minimálnej mzdy, pokiaľ sa nevypláca ako náhrada skutočne vynaložených nákladov spojených s vyslaním, ako sú cestovné náklady, stravné a ubytovacie náklady, alebo pokiaľ nezodpovedá príplatku, ktorý má vplyv na pomer medzi plnením pracovníka na jednej strane a prijatým protiplnením na strane druhej.**
4. **Článok 10 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 z 15. marca 2006 o harmonizácii niektorých právnych predpisov v sociálnej oblasti, ktoré sa týkajú cestnej dopravy, ktorým sa menia a dopĺňajú nariadenia Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a zrušuje nariadenie Rady (EHS) č. 3820/85, sa má vykladať v tom zmysle, že v zásade nebráni tomu, aby podnik cestnej dopravy priznal vodičom prémie z dosiahnutej úspory za nižšiu spotrebu paliva v pomere k prejdenej vzdialenosti. Takáto prémie by však bola v rozpore so zákazom stanoveným v tomto ustanovení, ak by namiesto toho, aby bola spojená len s úsporou paliva, kompenzovala takúto úsporu v závislosti od prejdenej vzdialenosti a/alebo množstva tovaru, ktorý sa má prepraviť, spôsobom, ktorý by podnecoval vodiča k správaniu, ktoré by mohlo ohroziť bezpečnosť na cestách a/alebo ktorým by sa mohol dopustiť porušenie nariadenia č. 561/2006.**

Podpisy